

РЕШЕНИЕ

№ 15160

гр. София, 18.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 140 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЙОАНА М. ГЕНЖОВА

при участието на секретаря СОФИЯ Г. РАЙКОВА
като разглежда докладваното от ЙОАНА М. ГЕНЖОВА Гражданско дело № 20221110169923 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Част втора, Дял първи от ГПК.

Предявени са от В. К. Г., чрез пълномощника адв. В. Н., срещу „*****“ ЕООД отрицателни установителни искове за установяване недължимост на вземания в общ размер на 2513,19 лева, принудително събирани по изпълнително дело №20138380407116 по описа на ЧСИ М.Б. с район на действие СГС, от които 1500 лева – главница по договор за кредит овърдрафт от 24.04.2008г., ведно със законна лихва за забава върху главницата, считано от 20.08.2013г. до изплащане на вземането, 326,17 лева – договорна лихва за периода от 28.05.2010г. до 18.08.2013г., 394,67 лева – наказателна лихва за периода от 28.05.2010г. до 18.08.2013г., и 292,35 лева – съдебни разноски, за които суми е издаден изпълнителен лист от 16.09.2013г. по ч.гр.д. №35200/2013г. по описа на СРС, 54 състав, поради изтекла погасителна давност.

Ответникът „*****“ ЕООД, чрез пълномощника адв. П. В., е депозирал писмен отговор на исковата молба по реда и в срока на чл.131, ал.1 от ГПК, с който оспорва изцяло предявените искове.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, като взе предвид доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, приема за установено следното:

Предявени са отрицателни установителни искове с правно основание чл.439

от ГПК вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК. Чрез иска по чл. 439 от ГПК длъжникът може да установява само факти, възникнали след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, от които факти длъжникът черпи права, изключващи изпълняемото право /например погасяване на правото на принудително изпълнение, поради изтекла давност, плащане, прихващане и др/.

В случая ищецът твърди, че не дължи сумите, посочени в изпълнителния лист, издаден по гр.д. №35200/2013г. по описа на СРС, 54 състав, поради изтекла погасителна давност.

За събиране на вземанията по горепосочения изпълнителен лист, издаден на 16.09.2013г., е образувано изп. дело №20138380407116 по описа на ЧСИ М.Б. с район на действие СГС, като с подадената на 22.10.2013г. молба за образуване на изпълнително производство вискателят „*****“ АД е посочил конкретни изпълнителни способи – заповест на трудовото възнаграждение на длъжника, заповест върху вземанията по банкови сметки на длъжника, опис на имущество, собственост на длъжника. Изпратени са на 22.10.2013г. от съдебния изпълнител заповестни съобщения до банки. Видно от подадената на 14.07.2014г. молба от длъжника В. К. Г. към посочената дата е бил налице заповест върху вземанията по банкова сметка, открита на нейно име при „*****“ АД, като заповестта е вдигната от съдебния изпълнител на 21.07.2014г.

Подадена е на 22.06.2016г. молба от вискателя за извършване на справки за установяване имуществото на длъжника, и за налагане на заповест върху трудовото му възнаграждение или други секвестрируеми доходи, както и за насочване на изпълнението върху секвестрируемо движимо или недвижимо имущество на длъжника.

На 11.10.2017г. е подадена нова молба от вискателя „*****“ АД, с която е поискано насочване на опис на движимо имущество, притежавано от длъжника, както и извършване на справки за установяване на имуществото на длъжника спрямо което да бъде насочено изпълнението.

На 12.02.2018г. е подадена молба от „*****“ ЕООД да бъде конституирано като вискател по изпълнителното дело, тъй като е придобило вземанията, предмет на изпълнителното дело, на основание сключен с „*****“ АД договор за цесия от 31.01.2018г. С молба от 24.07.2018г. цесионерът е представил по изпълнителното дело доказателства, че

длъжникът е уведомен за цесията.

Молби от новоконституирания вискател, с които е поискано налагане на запор върху вземанията по банковите сметки на длъжника, при посочени в молбите банки, са подадени до съдебния изпълнител съответно на 11.07.2019г. и 04.08.2021г.

Възражението на ищцата е за недължимост на вземанията, за събиране на които е образувано изпълнителното производство поради погасяване на възможността за принудителното им събиране по давност. Съдът намира, че по отношение на оспорените в настоящото производство вземания и за главницата, и за лихвите по изпълнителния лист се прилага петгодишната погасителна давност по чл.117, ал.2 от ЗЗД, тъй като за тези вземания в полза на кредитора са издадени заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист. Съобразно разпоредбата на чл. 416 от ГПК, когато възражение не е подадено в срок, както е в настоящия случай, заповедта за изпълнение влиза в сила. В случаите, когато заповедта за изпълнение е влязла в сила и е придобила стабилитет, предявяването на иск за оспорване на вземането е недопустимо, с изключение на хипотезите на чл. 424 от ГПК, а именно: когато се намерят новооткрити обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за делото, които не са могли да бъдат известни на длъжника до изтичането на срока за подаване на възражението или с които не е могъл да се снабди в същия срок. Извън иска по чл. 424 ГПК, длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспорва вземането въз основа на настъпили преди издаване на заповедта факти. Когато длъжникът е бил лишен от възможност да оспори вземането, може да подаде до въззивния съд възражение срещу заповедта за изпълнение на основание чл. 423 ГПК и само в предвидените в този текст хипотези. Поради изложеното настоящият състав приема, че правната уредба на заповедното производство се различава съществено от регламентираното в ГПК (отм.) производство за издаване на изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание и съдебната практика, постановена във връзка с производството по издаване на изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание, не може да се прилага по аналогия по отношение на заповедите за изпълнение, издадени по реда на новия ГПК и получили стабилитет поради неподадено възражение от длъжника. Съгласно сега действащия ГПК, с изтичане на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта за изпълнение се разрешава окончателно правния спор между страните относно съществуването на вземането. Неподаването на възражение от страна на длъжника създава презумпция, че

вземането е безспорно, поради което заповедта за изпълнение влиза в сила.

По изложените съображения съдът приема, че нормата на чл. 117, ал. 2 ГПК следва да намери приложение и по отношение на вземанията, за които е налице издадена заповед за изпълнение, влязла в сила поради неподаване на възражение от страна на длъжника в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК, какъвто е настоящият случай.

Съгласно чл. 114 от ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Според чл. 116, б. “б” от ЗЗД, давността се прекъсва с предявяване на иск или възражение. От този момент докато трае съдебният процес относно вземането, давност не тече – чл. 115, ал. 1, б. “ж” от ЗЗД. Съгласно чл. 116, б. “в” от ЗЗД, давността се прекъсва и с предприемане действия за принудително изпълнение, а според чл. 117, ал. 1 от ЗЗД от прекъсването на давността започва да тече нова давност. Според разпоредбата на чл. 116, ал. 1 от ЗЗД давността се прекъсва с признаване на вземането от длъжника. Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, изпълнителният процес се прекратява, ако в течение на две години от последното изпълнително действие вискателят не поиска да се извърши ново изпълнително действие.

Според т.10 от ТР №2/2013г. на ОСГТК на ВКС когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Според становището, възприето в мотивите на цитираното тълкувателно решение, в гражданското право давността е правна последица на бездействието, но ако кредиторът няма правна възможност да действа, давност не тече. Ако кредиторът бездейства (не предявява иск), давността тече, защото той може да избира да предяви иск, или не. Давността се прекъсва с предявяването на иска и спира да тече, защото кредиторът не може да направи нищо за събиране на вземането си докато исковият процес е висящ (кредиторът не може да действа, макар да иска). Когато съдебното решение влезе в сила почва да тече нова давност. Нова давност започва да тече и с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. В изпълнителния процес давността не спира, защото кредиторът може да избере дали да действа (да иска нови изпълнителни способи, защото все още не е удовлетворен), или да не действа (да не иска нови изпълнителни способи).

Съгласно разясненията по т. 10 от Тълкувателно решение №2/2013г. на ОСГКТК на ВКС по тълк. дело №2/2013г. прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитор, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да то приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Вискателят трябва да поддържа със свои действия висящността на изпълнителния процес като внася съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, както и като иска повторение на неуспешните изпълнителни действия и прилагането нови изпълнителни способности.

Със същото ТР е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изп. производство производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, че прекратяването на изп. производство настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Прието е, че без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изп. производство става по право, като новата

давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие.

В случая давността за вземанията по изпълнителния лист е петгодишна, като с подаваните от вискателя молби в хода на изпълнителното дело, с които са посочени конкретни изпълнителни способи и е направено искане за предприемане от съдебния изпълнител на действия за събиране на вземанията, давността е многократно прекъсната и същата не е изтекла.

По изложените съображения, съдът приема, че оспорените в настоящото производство вземания не са погасени по давност. Предявените иски се явяват неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

При този изход на спора на основание чл.78, ал.3 от ГПК ищцата следва да бъде осъдена да заплати на ответника разноски в размер на 24 лева, съгласно представения списък по чл.80 от ГПК.

По изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от В. К. Г., ЕГН *****, с адрес гр. *****, чрез пълномощника адв. В. Н., срещу „*****“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. *****, отрицателни установителни иски за установяване недължимост на вземания в общ размер на 2513,19 лева, принудително събирани по изпълнително дело №20138380407116 по описа на ЧСИ М.Б. с район на действие СГС, от които 1500 лева – главница по договор за кредит овърдрафт от 24.04.2008г., ведно със законна лихва за забава върху главницата, считано от 20.08.2013г. до изплащане на вземането, 326,17 лева – договорна лихва за периода от 28.05.2010г. до 18.08.2013г., 394,67 лева – наказателна лихва за периода от 28.05.2010г. до 18.08.2013г., и 292,35 лева – съдебни разноски, за които суми е издаден изпълнителен лист от 16.09.2013г. по ч.гр.д. №35200/2013г. по описа на СРС, 54 състав, поради погасяване на правото на принудително изпълнение на вземанията по давност.

ОСЪЖДА чл.78, ал.3 от ГПК В. К. Г., ЕГН *****, с адрес гр. *****, чрез пълномощника адв. В. Н., да заплати на „*****“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. *****, разноски по делото в размер на 24 (двадесет и

четири) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____